

SAHARA - AVONTUUR REEKS

NO. 2
SPORE NA DIE DOOD

Meiring Fouché

SPORE NA DIE DOOD

deur

MEIRING FOUCHE

Uitgegee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2022

Spore na die Dood

Voorbladskets is die oorspronklike voorblad van die 1980's se uitgawe.

Hierdie boek is die derde uitgawe (aangepaste weergawe).

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewaring of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

SPORE NA DIE DOOD
deur Meiring Fouche

ISBN 978-1-928498-01-8

Uitgegee deur:
Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2022)
Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>
Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

In die tweede verhaal uit die pen van Meiring Fouche het die Vreemdelegioen weereens te doen met El Karima, blanke vorstin van die Doelak volk. Sy het nog nie haar vernedering vergeet wat die lang, blonde Suid-Afrikaner met die naam van Teuns Stegmann, haar ses maande gelede aangedoen het nie. Hy het toe nie net haar liefde verrai nie, maar so byna ook haar hele volk uitgeroei.

Op een van hulle roetine patrollies in die warm Sahara sand, ontdek sersant Vermeer en sy manskappe twee dooie perde in die Sahara woestyn, wat deur vroue gery was. Groot is hulle skok toe hulle agterkom dat een van die vroue, die vrou is van kolonel Le Clerq, bevelvoerder van Dini Salam.

Kort daarna daag daar 'n sjiek op by die fort en eis dat Teuns Stegmann saam met hom moet teruggaan na Doetra, die vesting van El Karima se Doelaks. In ruil sal sy dan kolonel Le Clerq se vrou vrylaat. Le Clerq weier egter die versoek en dit noodsaak Teuns Stegmann om teen sy bevoelvoerder se wens, saam met die Arabier te ontsnap uit die fort.

In Doetra kom Teuns gou agter dat El Karima al haar beloftes verbreek, toe hy nie haar liefde vir hom wil beantwoord nie. Selfs nie eens toe hy die kolonel se vrou se vryheid probeer verkry, deur kaalhand met 'n reus te

veg nie. El Karima besluit toe om vir Teuns en die Franse vrou van kolonel Le Clerq in Dini Salam te gaan doodmaak, deur hulle met twee perde te laat verskeur, maar dit weet die bevelvoerders van Dini Salam nie.

Hulp kom egter uit 'n onverwagte oord wat hulle meedeel van El Karima se planne. Sy versoek dat die hele garnisoen van Dini Salam die fort ongewapend moet verlaat en dan eers sal sy die Franse vrou van kolonel Le Clerq vrylaat. Kaptein D'Arlan, die Houdini van die woestyn, het sy hande behoorlik vol om die manskappe en die gevangenes te probeer bevry. Asof dit nie genoeg is nie, doen kolonel Le Clerq iets wat almal die skok van hul lewens gee...

UITTREKSEL

Op daardie selfde oomblik bring Akbar Krim sy versierde swaard daar in die woestyn vinnig omhoog en dan weer omlaag. Dit blits in die vroeë sonlig.

Daar is die gedreun van hoewe en 'n duisend jong Doelaks, hul lippe droog omdat hierdie hul eerste geveg is, jaag in 'n groot sirkel op die klomp Legioensoldate af. Die ouer krygers hef hul oorlogskreet aan en kyk met voldoening na die toneel voor hulle. Op honderd treë spring die Doelaks van hul perde af en met 'n aaklige geskreeu, wat selfs die mees geharde Legioenman 'n draai op sy maag gee, bestorm hulle die kolonne van kaptein D'Arlan.

“Dood die Legioen!” skree die Arabiese offisier wat hulle lei. Hy wou nog “Legioenhonde” gesê het, maar hy kom nie so ver nie, want toe hy vyftig treë van die Legioenmanne af is, val hy vooroor met twee koeëls in sy bors.

Hy het nie eens gehoor hoe dat D'Arlan hard op sy fluitjie geblaas het nie. Hy hoor nie eens die oorverdowende sarsie wat oor die stil woestyn wegkras nie. Hy sterf net daar met sy gesig in die koel sand.

INHOUD

Hoofstuk

1. Twee Perde
2. Die Dilemma
3. Op Pad na die Dood
4. Atroek, die Reus
5. Die Geveg
6. Karima die Baas
7. Voorbereiding
8. 'n Skoot in die Nag
9. Afskeid
10. Ses Hingste

2. SPORE NA DIE DOOD

Hoofstuk 1 TWEË PERDE

Die strepie manne is maar klein en onbenullig hier in die onmeetlike sandwoesteny van die Sahara. Hulle slof kop onderstebo deur die sand aan en hulle hoor selfs nie meer die geknars van hul swaar stewels nie. Die hitte van die ongenadige son kasty en pynig hulle en hul lippe voel groot en seer, maar hulle is dankbaar. Hulle is dankbaar dat hulle aan terugkeer is na Dini Salam, die suidelike voorpos van die Franse Vreemdelegioen. Weg uit hierdie groot woestyn waar die opstandige Arabiere, so wreed as 'n mens maar kan kry, nie hul grootste vyande is nie, maar wel die sand en die hitte.

“Moenie huil nie, broeders, en moet ook nie treur nie,” sê Fritz Mundt, die kolossale Duitser. “Voor die son sy kop wegtrek, is ons in daardie vlieënes wat hulle Dini Salam noem, daardie beroemde plek waar ons weer bietjie wyn kan gaan drink en dink hoe dat Arabiere kan stink, as die son werklik warm is. Sien julle nie daarna uit om weer jul gewaardeerde makkers van die garnisoen te sien nie? Sien julle ook nie uit na die heerlike ondervinding van die dril oefeninge nie?”

Die meeste van die tien kêrels wat hier aanstryk, snork duidelik hul afkeuring uit. Hulle is wel dankbaar dat hul patrolliewerk hier deur die woestyn nou amper agter die rug is en dat hulle in die volgende drie maande nie meer daarvan sal hoef te doen nie. Hulle kan egter nou net nie

geesdriftig word oor hierdie rampsalige Dini Salam nie. Dit is 'n stinkende ou Arabiese dorp vol vuil, drukkende swartes, steunende kamele en balkende donkies. Met miljoene vlieë wat voel of hulle jou vel van jou liggaam aftrap.

Maar tog, Dini Salam is darem beter as die teistering van die patrolliewerk in die woestyn. Patrolliewerk! Hierdie patroolie van hulle was nou 'n nul op 'n kontrak, want hulle het omtrent nie eens 'n aasvoël gesien nie. Ook geen vreemde spoor teëgekomp nie, nie eens 'n kameel of 'n Arabier sien doodlê nie.

“Jy het 'n snaakse sin vir humor, ou grote,” sê Teuns Stegmann, die lang, atletiese Suid-Afrikaner met sy helderblonde krulhare en lewendige blou oë, wat hier langs Fritz Mundt stap. “Wat is nou vir jou so snaaks aan hierdie ellendige Dini Salam? Dit is net 'n nes, 'n donker spelonk vol drama. Ek loop amper liever hier deur die woestyn as om daar in daardie gat te gaan sit.”

“Ja, maar jy het nie 'n smaak vir die fynere dinge nie, Teuns,” kap Fritz kamma teë. “Kan 'n mens hier in die woestyn 'n snapsie drink? Kan 'n mens hier op jou rug in die skaduwee lê en dink aan die dae toe jy nog 'n mens was? Sien 'n mens ooit hier 'n rok waai, boeta? En wat is die ou lewe werd as 'n man nie eens 'n rok sien waai nie?” “Hoor-hoor!” breek Jack Ritchie, die maerige Engelsman in. “Maar Teuns steur hom mos nie meer aan vroumense sedert hy met El Karima deurmekaar was nie.”

Hierdie woorde maak Teuns Stegmann seer. Hy kyk nie eens na die Engelsman nie. Sy gedagtes vlieg terug na

daardie paar dae, al meer as ses maande gelede toe hy met El Karima, die skone leidster van die Doelak-Arabië, deurmekaar was. Die mooiste van alle mooi vroue wat hy al ooit gesien het. Hy dink aan hul opwindende ure saam in die paleis van Doetra, waar sy hom haar liefde gegee het. Hy was haar gevangene, net soos so baie van sy makkers. Maar sy het hom bemin. En toe het hy haar verrai.

El Karima, die blanke vrou met haar blonde hare en diepblou oë, haar weergalose liggaam, wat vorstin van die Doelaks geword het.

El Karima, die wreedaard wat geen genade het nie.

Hy sien weer haar oë voor hom, hy voel weer die sagte brand van haar lippe op syne. Hy voel weer die aanraking van haar voortreflike liggaam, hy kry weer die geur van haar glinsterende hare.

“Moenie ou Teuns seermaak nie,” spot Fritz Mundt. “El Karima het vir hom teer herinneringe. Maar as sy hom ooit weer in die hande kry, trek sy seker sy vel af, of hoe, *mon ami*?” Die groot Duitser kyk na Teuns af en hy sien hoe dat die jeugdige Suid-Afrikaner se blou oë vuur skiet. “Jy het vandag baie te sê, Fritz Mundt,” dreig Teuns en sy groot vuiste bal stadig.

“Verlede keer het sy jou op die pynbank gehad,” gaan die Duitser voort asof hy die dreigement in Teuns se houding nie eens raak sien nie. “Maar hierdie keer sal jy tussen die wilde perde vasgemaak word, broeder. Het jy al gesien as die Doelaks ’n man tussen twee wilde perde vasmaak?”

Die volgende oomblik is dit of daar ’n veer in Teuns

Stegmann los spring. Die beweging van sy lang, slanke liggaam is soos die van 'n mamba. Die kort haakhou tref die groot Fritz Mundt op die punt van sy kakebeen en die Duitser steier eers 'n entjie skeef en dan slaan hy soos 'n os op die warm sand neer. Sy oë is groot van verbasing en skok. Toe breek die woede uit hom, toe die ander kêrels dawerend aan die lag begin gaan.

“Jou ellendige vuilgoed!” dreig die Duitser en spring uit die sand op.

Teuns plant hom vierkantig voor Fritz, maar voor die Duitser mooi orent is, sny 'n ander stem deur die warm stilte.

“Wat die duiwel gaan hier aan? Is julle 'n klomp rampokkers of soldate van die Vreemdelegioen?” Dit is sersant Vermeer wat praat, die kort Hollandertjie met sy vreeslike bleskop en sy twee bene wat so bak staan dat hy seker nie twee varke langs mekaar sal kan keer nie.

“Wat gaan hier aan?” bulder hy weer en toe praat Fritz Mundt, wat beurtelings sy klere afstof en dan weer aan sy seer ken vat, want daardie kort houtjie van Teuns het hom lelik seergemaak. “'n Klein misverstandjie, *mon officier*,” sê Fritz amper pleitend. “Dit is nou weer alles reg.”

Fritz kyk in Teuns se blou oë en hy sien die klein glimlaggie wat stadig oor die Suid-Afrikaner se aantreklike gesig versprei, waarop die baard nou dig en donker verskyn het, want hulle is al amper 'n week in die woestyn om te probeer vasstel wat die Arabiere alles aanvang.

“Bêre julle misverstande tot later,” sê die verdraagsame

Vermeer. “Ek het nie nou lus vir nonsies nie.”

“*Qui, mon capitaine,*” sê Fritz Mundt onderdanig, maar sy oë lewe en vonkel van die pure pret en kattedwaad.

“Voorwaarts!” gelas Vermeer en die klein kolonne begin weer stadig beweeg hier teen die skotige duin op, waar die laaste sandstorm rimpelings nagelaat het, soos klein plat golwe op die see.

Teuns kyk na Fritz op. “Ek is jammer, ou grote, ek het my humeur verloor.”

“Maar jy slaan soos ’n Spaanse muil skop, *mon ami,*” sê Fritz en vat weer aan sy ken. “Jy is die eerste een wat in ’n baie lang tyd daarin geslaag het om Fritz Mundt plat te slaan.”

Die Duitser struikel skielik vooroor, want Jack Ritchie wat net agter hom stap, het hom gepootjie.

Maar Fritz doen niks nie, want Vermeer kyk net toe vinnig om, om te sien of sy klein kolonne darem marsjeer soos dit ’n patrollie van die Legioen betaam.

“Van El Karima gepraat,” sê Podolski, die Pool, hier agter hulle. “Ek wonder wat sy in haar kop het. Ek vertrou nie hierdie stilte nie. Ek sweer sy is besig om vir ons weer ’n pot warm pap aan te maak. Van dat sy daardie dag in Doetra met die appelblouskimmel onder manskap Stegmann uitgeglim het, is nog niks weer van haar gehoor nie.”

Fritz Mundt, wat homself as die orakel van die garnisoen op Dini Salam beskou, trek sy groot skouers op, maak sy waterflessie los en drink ’n slukkie water. “Ek dink ons gaan gouer van haar hoor as wat ons ons verbeel,” sê hy.

Sy is nie die soort wat lank sal stilsit nie. In Doetra het ons daardie dag 'n spul Doelaks doodgeskiet en hul wapenhuis in die lug laat spring, maar waar is al die ander Doelaks? Waar is al die Arabiere?

Een van die dae sal sy weer ons velle laat waai. Sy het mos 'n heilige oorlog beloof en ek dink 'n heilige oorlog gaan ons kry. Dan gaan die duiwel behoorlik los wees, *mes amis*. As al wat Arabier is weer op ons gaan neerdaal, sal die spaanders behoorlik waai.”

“Vir wat het hulle nie 'n klomp van ons gestuur om Doetra te beset nie? Sy sal maar net terug gaan en die plek weer van vooraf beset,” sê Jack Ritchie.

“Lord Haw-haw,” spot Fritz Mundt die Engelsman, onthou, jy is net 'n soldaat. Jy is nie veronderstel om te dink of jou mening uit te spreek oor wat die grootkoppe doen nie. Jy moet net marsjeer en met jou geweer skiet. As jy te veel praat, sit hulle jou dalk teen die muur. Wie is ek en jy om te wonder waarom Algiers nie sus of so maak nie? Dalk meen hulle dat El Karima klaarpraat is nadat ons so rof met haar garnisoen in Doetra gewerk het. Dalk dink hulle sy het Timboektoe toe gevlug of dalk dink hulle sy het 'n man gevat en sy sit ewe gelukkig onder 'n palmboom iewers in die Sahara.”

“Sy sal net so min stilsit as 'n hardwerkende mier,” sê Jack Ritchie, maar praat dan nie verder nie. Hulle het die hoë kruin van die duin bereik en dan sien hulle almal dit tegelyk. Klomp draaiende aasvoëls in die lug, na die noordekant van hulle, maar nie ver voor hulle nie.

Sersant Vermeer steek sy hand op en die kort kolonne

kom dadelik tot stilstand. Dan gooi hy sy verkyker voor sy oë.

“Hmm,” snork Fritz Mundt, “lyk my ons gaan per slot van sake nie so ’n oninteressante reis hê nie?”

“Dalk maar net ’n kameel wat daar doodlê,” sug Teuns Stegmann en gaan sit op die warm sand om bietjie te rus. Fritz en die ander gaan ook steunend sit en Fritz sê. “Ek voel so aan my broek daardie is nie sommer net ’n kameel nie. Vir wat sal ’n kameel hier so naby aan Dini Salam doodgaan?”

“Wat dan anders?” wil Teuns weet.

“Dalk het een van ou Vader Krismis se rendiere daar dood neergeval,” spot Fritz en hy rol ’n bietjie fyn tabak in ’n stukkie papier toe. Hy steek die sigaretjie op en dan gee hy dit vervolgens aan Teuns en Jack Ritchie om ook elkeen ’n paar skyfies te trek. Teuns trek ’n vreeslike gesig. “Waar kry jy hierdie gemors?” vra hy en spuug op die sand.

Fritz leun vooroor en fluister vir die Suid-Afrikaner. “Gisteraand uit Zakof se sak gesteel. Dit is seker die soort van tabak wat hulle Russe rook.”

“Jy behoort jou te skaam,” betig Jack Ritchie hom kamma.

“Skaam? Waaroor? Zakof is maar net ’n Rus. Hy’s mos nie ’n mens nie. Buitendien het hy mos een slag vir luitenant Juin gaan vertel dat ek ’n halfbotteltjie onder die matras weggesteek het.”

“Voorwaarts mars!” beveel Vermeer van die kant af en hulle staan op en volg hom die duin af. Nou gee Vermeer

egter 'n vinnige pas aan. En die manne kap dit ook behoorlik uit hier oor die sand, want almal is ewe nuuskierig om te sien waarmee die aasvoëls besig is. Meeste van hierdie manne het die dood al baie maal gesien, in baie aaklige vorms, maar net soos vir enige ander mens, het die dood vir hulle nog steeds 'n morbiede soort van aantrekkingskrag.

Eindelik kom hulle op die kruin van 'n perdeskoen duin uit en hier onder hulle, in die straat tussen die twee duine, sien hulle 'n digte hoop aasvoëls bondel en veg. Hulle kras heen en weer en daar is 'n ligte ruising van vlerke vanaf die wat nie die aas kan bykom nie, ongeduldig oorheen moet bly vlieg.

Vermeer laat die manne vinnig afsak na die straat van die duin. Toe hulle nader kom, verwilder hulle die vegtende voëls sommer met die lope van hul kort snelgewere. Dan eers sien hulle wat dit is.

Hier voor hulle lê twee perde dood.

Dit is twee ryperde. Die bebloede saals sit nog skeef op hul rûe wat al deur die aasvoëls verflenter is.

“Net twee perde, nie juis baie interessant nie,” sê Jack Ritchie amper bietjie teleurgesteld.

“Dit is meer as interessant,” sê Fritz Mundt.

“Hoe so?” wil Podolski weet.

“Kan jy nie die bloed op die sand sien nie?” vra Teuns vir die Pool.

“Ja, hulle het nie 'n natuurlike dood gesterf nie, jou Poolse aap,” spot Fritz Mundt hom.

“En die saals, kyk na die saals,” sê Teuns. “Nie Arabiese